

Hoe het Comité Gemeentehulp Israël een hoofdrol speelde in onze betrokkenheid met Israël.

De begindagen van Comité Gemeentehulp Israël waren in de tachtiger jaren van de vorige eeuw toen een groepje studenten van de Centrale Pinkster Bijbelschool onder de enthousiaste leiding van Hans Murris begon te bidden voor Israël. Een comité werd gevormd om de door gebed en financiële hulp de jonge Messiaanse Beweging in Israël te steunen.

Mies en ik waren toen druk bezig in de Duitse stad Mainz, waarin wij een gemeente hadden gesticht. Amsterdam, met de Pinkstergemeente aldaar, lag nog ver buiten onze horizon. In de vroege zeventiger jaren had ik daar een zomer lang mijn stage gedaan.

Hans Murris kwam al in maart 1983 met de officiële uitgave van het informatie-orgaan van het CGI, onder de noemer Gemeentenuws uit Israël. Hans bezocht de toen nog kleine Messiaanse beweging in Israël. Kort daarna kwamen Israëlische voorgangers, zoals Baruch Maoz, Yaakov Damkani, en Avi Mizrachi naar Nederland en bezochten in korte tijd veel gemeenten. Ook buiten de evangelische beweging werden kerken bezocht die open stonden voor de bijzondere positie van Israël in het plan van God.

Het was in de herfst van 1992 toen wij met ons gezin naar Amsterdam kwamen en ik voorganger werd van dezelfde Pinkstergemeente waar ik vele jaren tevoren mijn stage had gedaan. Als snel hoorde ik dat er in de gemeente een groep actief was die een grote liefde had voor Israël en die een werkgroep hadden – Comité Gemeentehulp Israël – onder leiding van Hans Murris.

Door de Broederschap van Pinkstergemeenten (later de VPE) werd ik benaderd om Hans te helpen met het opzetten van een officieel bestuur en het vormen van een stichting. In 1993 werd een bestuur gevormd met Jan Barendse als voorzitter en Max Molensky, die voorganger was in Assen, als secretaris-penningmeester. Henk Mulder uit het Drentse Borger, was een doorgewinterde Israëlkenners en was enkele decennia bestuurslid. Er werd een stichting opgericht die in 1998 definitief vorm kreeg door een notariële akte.

Hans Murris, de zeer gewaardeerde grondlegger van het CGI, werd als directeur in 2001 opgevolgd door Wiert Douglas, Sieb Buiten, Timo Erkelens en sinds 2015 door Jaap Bönker.

Door de bezoeken van Joods-Messiaanse voorgangers uit Israël die onder auspiciën van het CGI een tour maakten naar Nederlandse gemeenten en door de toenemende interesse in het CGI-orgaan Gemeentenuws Israël kwamen er vragen los bij gemeenten en voorgangers in Nederland, zoals 'Hebben jullie onderwijs over de plaats van Israël en het Joodse volk in Gods plan en hebben jullie een gebalanceerd Bijbels gefundeerd standpunt over dit thema?'

Veel voorgangers wilden zich niet branden aan dit thema omdat ze bang waren voor verdeeldheid rondom het onderwerp Israël. Aan de ene kant was er een afkeer voor dweperij met Israël en het klakkeloos adopteren van Joodse gebruiken. Aan de andere kant was het verlangen om duidelijk afstand te nemen van de eeuwenoude verfoeilijke dwaling dat de Kerk de plaats van Israël had ingenomen in het plan van God.

Als voorzitter van het CGI nam ik namens het bestuur contact op met de leiding van de Verenigde Pinkster- en Evangeliegemeenten en werd ik aangemoedigd om een standpuntverklaring op te stellen. Zes voorgangers bogen zich over de voorlopige versie en samen stelden wij een standpunt verklaring op die voorzien werd van Schriftverwijzingen.

Op 12 maart 2011 werd de verklaring tijdens een Israëldag van het CGI in het gebouw Keerpunt van Pinkstergemeente Amsterdam gepresenteerd aan de leiding van de VPE. De verklaring werd met algemene stemmen aangenomen op hun eerstvolgende Algemene Vergadering van de VPE. Er volgden positieve reacties in het land en ook van Joodse zijde werd er zeer welwillend op de verklaring gereageerd.

De positieverklaring is ingegeven door een diepe bewogenheid *met* en liefde *voor* het Joodse volk en het land Israël. Zij wil een pastorale handreiking bieden aan de gemeenten in Nederland en aan iedere christen die zich verbonden weet met de Joodse wortels van het geloof. De verklaring telt zes punten. Zo geloven de opstellers dat God Israël niet heeft verstoten, noch dat de gemeente Israël heeft vervangen. Zowel de Joodse gelovigen en de geroepenen uit de volken, hoewel zij één zijn in Yeshua de Messias, hebben een onderscheiden opdracht in Gods heilsplan met de wereld. Verder heeft God aan de aartsvaders verbondsbeloften gegeven ten aanzien van het land Israël. Deze beloften zijn eeuwig en onherroepelijk.

Toen ik in 2013 na 21 jaar afscheid nam als voorganger in Amsterdam, kwam voor Mies en mij de weg vrij voor een nieuwe invulling voor onze liefde voor Israël. Ik legde mijn taken als voorzitter van het CGI neer en Mies en ik werden ambassadeurs voor het CGI in Israël. Bijna de helft van het jaar zijn wij sindsdien in Israël en bezoeken Messiaanse gemeenten en ook bevriende Arabische kerken.

Onze taak is het luisteren naar de verhalen van de leiders en hun echtgenoten, hen bemoedigen in de dikwijls moeilijke situaties waarin zij en hun gemeenten verkeren, het doorgeven van informatie aan het CGI van gebedspunten en praktische- d.w.z. financiële noden. Door de regelmaat waarin we in het land zijn is er een sterke band van vertrouwen en liefde gegroeid. Iedere keer mag ik in Israël op verschillende plaatsen met het Woord dienen. En terug in Nederland zijn wij bijna elke zondagmorgen op weg naar een kerkdienst en vertel ik voor mijn prediking over de actuele situatie van de Messiaanse gemeenten in Israël.

We leven in een spannende tijd, maar laten we nooit vergeten dat de God van Israël het laatste woord heeft! Hem komt alle eer en glorie toe!